

DSI-IV.7250.4520.2023

DECYZJA

Na podstawie art. 34 ust. 5, ust. 12 i ust. 16 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 221 ze zm.), w zw. z art. 1 pkt 1, art. 2 pkt 9b, pkt 9e, pkt 11f, pkt 12a oraz art. 3b, art. 3d, art. 3h, art. 3k, ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 ze zm.) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 775 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosków [REDAKTED] z siedzibą [REDAKTED]

ORZEKAM

udzielić interpretacji indywidualnej w sprawie stosowania przepisów nowelizacji ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, poprzez:

- nieuznanie stanowiska, że [REDAKTED] nie jest przedsiębiorcą obowiązującym do pobrania od 1 stycznia 2024 r. opłaty od użytkownika końcowego (klienta) nabywającego napoje lub żywność w opakowaniach, będących produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienionymi w załączniku nr 6 ww. ustawy,
- uznanie stanowiska, że [REDAKTED] opłatę za pojemniki jednorazowe z tworzyw sztucznych wliczała będzie szacunkowo w cenę zestawu dietetycznego na każdy dzień w równej wartości, a odprowadzała na konto urzędu marszałkowskiego na podstawie analizy menu i faktycznego zużycia różnych rodzajów pojemników.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 31 października 2023 r. (data wpływu: 31 października 2023 r.) oraz pismem z dnia 16 listopada 2023 r. (data wpływu: 16 listopada 2023 r.), stanowiącym w istocie doprecyzowanie pierwotnego wniosku, [REDAKTOWANE] z siedzibą [REDAKTOWANE], złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej, co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów nowelizacji ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (zwanej dalej „ustawą produktową”), w zakresie: obowiązku oraz sposobu pobrania opłaty wynikającej z art. 3b (zwanej dalej „opłatą końcową”) związanej z oferowaniem przez przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami lub oferowaniem napojów lub żywności pakowanej przez tego przedsiębiorcę w te produkty.

Wniosek Strony dotyczył zarówno zaistniałego stanu faktycznego jak również zdarzeń przyszłych.

Zgodnie z informacją zawartą we wniosku [REDAKTOWANE], jest przedsiębiorcą, który świadczy usługi cateringowe w systemie diety pudełkowej polegającej na dostawie zamawianych drogą elektroniczną zestawów składających się z różnej liczby posiłków. Klient nabywa plan żywieniowy oparty na wybranym rodzaju diety oraz sumarycznej kaloryczności wszystkich posiłków, dostarczanych w wybrane przez niego dni. Na etapie składania zamówienia nie zawsze klient wie jakie otrzyma konkretne posiłki i jak one zostaną zapakowane (w jaki typ i jaką ilość opakowań). Zamówienia odbywają się w sposób zdalny w formie wykupu przedpłaconego pakietu żywieniowego na dowolnie wybrany okres. Klient w trakcie trwania zamówienia może dokonać zmiany typu diety i kaloryczności, co spowoduje zmianę posiłków i ich zapakowanie w gotowy zestaw. Spółka nie posiada stacjonarnych jednostek handlu detalicznego lub handlu hurtowego lub stacjonarnej jednostki gastronomicznej. Wszystkie zamawiane posiłki dostarczane są na wskazany w zamówieniu adres poprzez firmy kurierskie lub pracowników Spółki. Zakład produkcyjny stanowi kuchnię centralną. Zakład produkuje każdego dnia wiele różnych posiłków, które przygotowywane są z podstawowych produktów spożywczych i poddawane procesom kuchennym takim jak rozdrabnianie, obróbka termiczna, porcjowanie. Następnie pakowane są fabrycznie w tacki jednorazowego użytku wykonane z tworzyw sztucznych lub pulpy papierowej powlekanej tworzywem sztucznym lub butelek lub kubków poprzez szczelny zgrzew folią zgrzewalną lub zakrętką w przypadku butelek i stanowią elementy produktu końcowego, jakim jest zamawiany zestaw dietetyczny posiłków. Zestaw posiłków zbudowany jest z kilku porcji różnych dań zapakowanych osobno. Wszystkie posiłki produkowane w zakładzie w procesie produkcji schładzane są do temperatury poniżej +6°C, a następnie transportowane na terenie całego kraju przy użyciu auto-chłodni również w temperaturze nie przekraczającej +6°C. Dania takie jak posiłki obiadowe z mięsem, rybami lub wegetariańskie, zupy, potrawy, leczko, gulasze, owsianki, tarty, zapiekanki i wiele innych określanych nazwą własną wymagają od klientów podgrzewania przed spożyciem przy użyciu piekarnika lub kuchenki mikrofalowej.

O stosownej formie spożycia posiłków klient informowany jest poprzez zapis na etykiecie każdego dania, który wskazuje, że możliwy jest on do spożycia „na zimno”, „na zimno lub na ciepło” lub „na ciepło”.

Wnioskodawca przedstawił stanowisko, że nie jest on przedsiębiorcą obowiązany do pobierania od użytkownika końcowego „opłaty końcowej”. Uzasadniając swoje stanowisko Wnioskodawca powołał się na Ocenę skutków regulacji – zawartych w rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw, sporządzonej przez Biuro Analiz Sejmowych Kancelarii Sejmu z dnia 23 lutego 2023 r. autorstwa Mirosława Gwiazdowicza, który w punkcie II Zakres Przedmiotowy Ustawy pisze, iż „opłata nie jest pobierana, jeśli w jednostce są sprzedawane fabrycznie zapakowane produkty w opakowaniach”. W rozumieniu Wnioskodawcy zakład wytwórczy nie jest punktem gastronomicznym, który swoje produkty sprzedaje na miejscu klientom wyrażającym chęć zakupu dań na wynos, i które mogą być spożyte bezpośrednio po odbiorze, jak ma to miejsce w restauracjach lub podobnych punktach. Posiłki produkowane przez ██████████ są fabrycznie zapakowanymi daniami, które przygotowywane są w jednej kuchni centralnej, następnie schłodzone do bezpiecznej do transportu temperatury i dostarczane do klientów w wielu miejscach Polski. Według Wnioskodawcy ustawa ma na celu zmniejszenie stosowania pojemników z tworzyw sztucznych poprzez wprowadzenie opłaty ponoszonej przez klientów, a pobieranie opłaty za opakowanie od nabywcy dań gotowych, produkowanych fabrycznie jak w przypadku dań Spółki, w żaden sposób nie przyczynia się do stymulacji klientów w tym zakresie.

Wnioskodawca podnosi również kwestię opłaty wynikającej z art. 3k, ponoszonej przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcjach I i III załącznika nr 9 do ustawy, która to dotyczy będzie producenta lub dystrybutora tego typu opakowań, a nie samej Spółki będącej Stroną niniejszego wniosku.

W odniesieniu do sposobu pobrania „opłaty końcowej” od klienta Wnioskodawca stoi na stanowisku, iż w związku z brakiem możliwości oszacowania ilości pojemników z tworzywa sztucznego, a co za tym idzie wysokości pobieranej od klienta opłaty na etapie składania przez niego zamówienia, opłata ta może być zawarta w cenie świadczonej usługi i wnoszona do urzędu marszałkowskiego na podstawie rzeczywistego zużycia. Klient ma możliwość składania i opłacenia w całości zamówienia na długi okres czasu, który nie zawiera planu posiłków. Spółka nie jest w stanie, w perspektywie długiego czasu, przy tak zmiennym charakterze produkcji zaplanować ilości posiłków do spożycia „na ciepło” lub „na zimno” dla każdego z zestawów dietetycznych, dobrać ilości pojemników. Z tego powodu opłata za pojemniki jednorazowe z tworzywa sztucznego wliczana będzie szacunkowo w cenę zestawu dietetycznego na każdy dzień w równej wartości, a odprowadzana na konto urzędu marszałkowskiego na podstawie analizy menu i faktycznego zużycia różnych rodzajów pojemników.

Zdaniem Wnioskodawcy aby dane opakowanie kwalifikowało się do pobrania za nie „opłaty końcowej” musi spełnić wszystkie przesłanki zawarte w Załączniku 6 do „ustawy produktowej” W szczególności wskazuje na punkt 2, podpunkt C załącznika, z którego wynika iż pojemnikiem podlegającym zmniejszeniu stosowania jest pojemnik na żywność, która gotowa jest do spożycia bez dalszej obróbki jak podgrzewanie.

Zważywszy na fakt, iż wszystkie dania oferowane przez ██████████ po przyrządzeniu schładzane są do temperatury nieprzekraczającej +6°C i w takiej też temperaturze dostarczane są do klienta, wnioskodawca wskazuje na potrzebę poddania posiłków obróbce poprzez podgrzanie i stoi na stanowisku, iż stosowane przez niego opakowania nie podlegają przez ten fakt obowiązkowi pobrania „opłaty końcowej”.

Powyższe w ocenie Wnioskodawcy, oznacza, że firma ██████████ nie jest podmiotem zobowiązanym do pobierania od klientów (użytkowników końcowych) opłaty za jednorazowe opakowania z tworzyw sztucznych na żywność opisaną we wniosku. Marszałek Województwa Wielkopolskiego udzielając interpretacji indywidualnej w przedmiotowej sprawie stwierdza co następuje.

Biorąc pod uwagę przedstawione stanowiska Wnioskodawcy w pierwszej kolejności zdefiniowania wymagają następujące pojęcia:

1. „Opłata końcowa” – zgodnie z art. 3b „ustawy produktowej” przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach
2. *Produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych* – w myśl art.2 pkt 9e „ustawy produktowej”, rozumie się przez to produkt, który jest w całości lub części wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony.
3. *Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegające zmniejszeniu stosowania* - do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegających zmniejszeniu stosowania zgodnie z załącznikiem 6 do „ustawy produktowej” zalicza się:
 - a) kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka;
 - b) pojemniki na żywność, w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:
 - przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
 - gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie;
 - c) w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Ponadto na szczególną uwagę zasługują zapisy *Wytycznych Komisji dotyczących produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. U. UE.C.2021.216.1 z dnia 7 lipca 2021 r.)*. Niniejszy dokument określa kryteria pomocne m.in. w interpretacji czy pojemnik na żywność z tworzywa sztucznego wchodzi w zakres stosowania niniejszej dyrektywy.

Pojemnik taki musi spełniać wszystkie trzy kryteria:

- 1) Kryterium: jest przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu albo na wynos:
 - Charakter produktów spożywczych znajdujących się w pojemniku na żywność: produkty spożywcze ogólnie nadające się do bezpośredniego spożycia to np. orzechy, kanapki, jogurty, sałatki i dania gotowane, owoce i warzywa.
 - Dołączenie lub przymocowanie do pojemnika na żywność jednorazowego użytku wykonanego z tworzyw sztucznych takich przedmiotów jak widelce, noże, łyżki i patyczki lub sosy. Brak takich przedmiotów nie powinien jednak sam w sobie wykluczać produktu z zakresu stosowania dyrektywy.
- 2) Kryterium: jest zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika:
 - Kształt pojemnika na żywność umożliwia lub ułatwia jedzenie znajdujących się w nim produktów spożywczych bezpośrednio z pojemnika, tj. wymaga tylko otworzenia.
- 3) Kryterium: jest gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie:
 - Produkty spożywcze znajdujące się w pojemniku na żywność można spożyć bez żadnego dalszego przygotowywania. Produkt spożywczy nie wymaga np. zamrażania, przyrządzenia, gotowania czy podgrzewania, w tym smażenia, grillowania, pieczenia, podgrzewania w kuchence mikrofalowej czy opiekania.
Na przykład mycia, obierania lub krojenia owoców i warzyw nie należy uznawać za przygotowanie, a zatem czynności te nie są wskazaniem do wyłączenia z zakresu stosowania dyrektywy, gdyż można je z łatwością wykonać w wersji na wynos.
 - Produkty spożywcze znajdujące się w pojemniku na żywność można spożywać bez dodatku przypraw lub sosów (chyba że są dołączone do produktu spożywczego), zimnej lub gorącej wody lub innych płynów, w tym mleka np. przed spożyciem takiego produktu spożywczego, jak to ma miejsce w przypadku płatków zbożowych (o ile odmierzona porcja płatków nie jest sprzedawana razem z dodatkowym pojemnikiem zawierającym porcję mleka) czy zup w proszku.

Oprócz wymienionych trzech kryteriów stosowanych łącznie istnieje jeszcze kryterium określone w art. 12 dyrektywy związane z tendencją do pozostawiania pojemnika na żywność w miejscach do tego nieprzeznaczonych z uwagi na jego pojemność lub rozmiar, w szczególności w przypadku pojemników zawierających pojedyncze porcje żywności.

Przykłady niektórych rodzajów pojemników na żywność, które można uznać za objęte zakresem stosowania dyrektywy lub wyłączone z tego zakresu przedstawiono w tabeli 4-2 wytycznych niniejszej dyrektywy. Zgodnie z tabelą takie opakowania jak:

- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający porcję gorącego posiłku,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający zimny posiłek,
- pojemnik na żywność wykonany z kartonu z wykładziną lub powłoką z tworzywa sztucznego, przeznaczony do umieszczania w nim gorącego lub zimnego posiłku,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający deser,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający warzywa lub owoce,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający przekąski takie jak orzeszki lub krakersy,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający sosy i produkty do smarowania pieczywa (np. musztardę, ketchup lub dipy),
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający warzywa lub owoce, które nie wymagają dalszej obróbki,

objęte są zakresem stosowania dyrektywy.

W myśl powyższego, w ocenie tutaj Organu, w odniesieniu do stanu faktycznego opisanego we wniosku należy uznać, iż [REDAKTOWANE] jest podmiotem obowiązany do pobrania od użytkownika „opłaty końcowej”.

Mając na uwadze w pierwszej kolejności katalog produktów wymienionych w załączniku nr 6 do „ustawy produktowej”, a dodatkowo *Wytyczne Komisji dotyczące produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych*, oferowane przez Wnioskodawcę posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych spełniają kryteria jakim powinny odpowiadać opakowania na żywność podlegające dyrektywie. Co prawda Wnioskodawca zaznaczył we wniosku, iż klient o stosownej formie spożycia posiłku informowany jest poprzez zapis na etykiecie każdego dania, który wskazuje, że możliwy jest on do spożycia „na ciepło” (obróbka w postaci podgrzania), jednakże należy zauważyć, że Wnioskodawca nie oferuje posiłków surowych czy mrożonych wymagających przed spożyciem ugotowania, usmażenia, upieczenia, grillowania. Żywność oferowana przez Wnioskodawcę, pomimo sugestii spożycia po podgrzaniu w piekarniku czy kuchence mikrofalowej może być spożyta przez klienta według uznania w „temperaturze pokojowej”. Preferencje konsumentów co do optymalnej/akceptowalnej przez nich temperatury spożywanej żywności są na tyle zróżnicowane, że za kluczowe kryterium „dalszej obróbki” nie można z pewnością uznawać sugestii producenta w tym zakresie – w odniesieniu do produktów, które faktycznie są już gotowe do spożycia. Podkreślenia natomiast wymaga, że wyłącznie tego rodzaju produktów dotyczą wnioski Spółki. Innymi słowy – w odniesieniu do objętych wnioskami Spółki produktów – należy stosować możliwie obiektywne kryteria celem oceny czy owa „dalsza obróbka” stanowi wymóg koniecznych bezpiecznego ich spożycia.

Zgodnie z art. 3b do pobrania opłaty końcowej będącej przedmiotem niniejszego wniosku jest przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty. Istotny w niniejszym rozstrzygnięciu jest również rodzaj prowadzonej przez Spółkę działalności. Wnioskodawca wskazał, że nie posiada stacjonarnych jednostek handlu detalicznego lub handlu hurtowego lub stacjonarnej jednostki gastronomicznej. Należy zauważyć, że ustawodawca w art. 3b nie przywołuje pojęcia stacjonarnej jednostki. Pod pojęciem jednostki handlu detalicznego rozumiana jest sprzedaż dóbr i usług bezpośrednio nabywcy na jego osobisty użytek. Celem handlu detalicznego jest zaspokajanie potrzeb i pragnień konsumentów. Istnieje wiele form handlu detalicznego, takich jak sklepy specjalistyczne, domy towarowe, supermarkety, dyskonty, sprzedaż na odległość, sprzedaż internetowa i sprzedaż w automatach. Wnioskodawca wskazał, iż jest przedsiębiorcą, który świadczy usługi cateringowe w systemie diety pudełkowej polegającej na dostawie zamawianych drogą elektroniczną zestawów składających się z różnej liczby posiłków. Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, iż działalność polegająca na sprzedaży na odległość, prowadzona za pośrednictwem strony internetowej przedsiębiorcy, poprzez zamówienia dokonywane elektronicznie przez klienta, spełnia znamiona ogólnej definicji jednostki handlu detalicznego.

Odnosząc się do powołanej przez Wnioskodawcę Oceny skutków regulacji – zawartych w rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw sporządzonej przez Biuro Analiz Sejmowych Kancelarii Sejmu z dnia 23 lutego 2023 r. autorstwa Mirosława Gwiazdowicza, należy wskazać, iż dokument ten ma na celu uzasadnienie zamysłu i celu powstania przepisów ale nie stanowi podstawy prawnej dla organów administracji do wydania rozstrzygnięcia w sprawie indywidualnej. Jednakże jak wskazano w niniejszej Ocenie, „(...) wprowadzenie obowiązku pobrania opłaty od osób nabywających produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane w te produkty przez sprzedawcę. Obowiązek ten spoczywać będzie na przedsiębiorcach prowadzących jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną (opłata nie jest pobierana, jeśli w jednostce są sprzedawane fabrycznie zapakowane produkty w opakowaniach).” W ocenie tut. Organu stwierdzenie o braku obowiązku pobierania opłaty odnosi się w szczególności do jednostki, w której sprzedawane są fabrycznie zapakowane produkty w opakowaniach zapakowane przez przedsiębiorcę innego niż przedsiębiorca prowadzący tę jednostkę. Natomiast w niniejszej sprawie Spółka, będąca producentem żywności, która następnie – w odniesieniu do konkretnego zamówienia – pakuje w pojemniki z tworzyw sztucznych, a później rozwozi ją do klientów. Stąd też na Wnioskodawcy ciąży obowiązek pobrania opłaty.

Wnioskodawca przedstawiając swoje stanowisko powołał się również na cel ustawy polegający na zmniejszeniu stosowania pojemników z tworzyw sztucznych poprzez wprowadzenie opłaty ponoszonej przez klientów, wskazując, że pobieranie opłaty za opakowanie od nabywcy dań gotowych, produkowanych fabrycznie jak w przypadku dań Spółki, zdaniem Wnioskodawcy w żaden sposób nie przyczynia się do stymulacji klientów w tym zakresie. Należy jednak zauważyć, iż zgodnie z art. 3b ust 3 „ustawy produktowej” od dnia 1 lipca 2024 r. przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, będzie dodatkowo obowiązany do zapewnienia dostępności opakowań alternatywnych wobec produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, będących opakowaniami, wytworzonych z materiałów innych niż tworzywa sztuczne, w tym innych niż tworzywa sztuczne ulegające biodegradacji, lub dostępności opakowań wielokrotnego użytku. Zapewnienie takiego wyboru klientowi będzie przyczyniało się do stymulowania go do podjęcia decyzji mającej na celu ograniczenie ilości użytych do pakowania żywności pojemników jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.

Odnosząc się do sposobu pobierania od klienta „opłaty końcowej” ustawodawca nie sprecyzował sposobu pobrania przedmiotowej opłaty. Art. 3b „ustawy produktowej” wskazuje jedynie na obowiązek pobrania opłaty przez przedsiębiorcę, natomiast art. 3d określa termin i sposób wniesienia opłaty – mianowicie w terminie do 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, w którym została pobrana, należy ją wnieść na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce jej pobrania.

Stąd też za uzasadnione należy przyjąć, że „opłata końcowa” za jednorazowe opakowania z tworzyw sztucznych powinna być szacunkowo wliczana w cenę zestawu dietetycznego w równej wysokości, natomiast na etapie odprowadzania ww. opłaty na rachunek bankowy prowadzony przez właściwego marszałka, na podstawie analizy menu i faktycznego zużycia danego rodzaju opakowań (pojemników), o czym tut. Organ orzekł w punkcie 2 sentencji przedmiotowej decyzji.

Tutejszy Organ, wydając niniejszą decyzję, zapoznał się ze stanowiskiem Wnioskodawcy w przedmiotowej sprawie przedstawionym w pismach z dnia 31 października 2023 r. i 16 listopada 2023 r. i kierował się obowiązującymi przepisami prawa. Niniejsza interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Spółkę w ww. pismach stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy. Zgodnie z art. 34 ust. 5 ustawy – Prawo przedsiębiorców udzielenie interpretacji indywidualnej następuje w drodze decyzji.

Interpretacja indywidualna nie jest wiążąca dla przedsiębiorcy, z tym że przedsiębiorca nie może być obciążony sankcjami administracyjnymi, finansowymi lub karami w zakresie, w jakim zastosował się do uzyskanej interpretacji indywidualnej ani daninami w wysokości wyższej niż wynikające z uzyskanej interpretacji indywidualnej.

Interpretacja indywidualna jest wiążąca dla organów lub państwowych jednostek organizacyjnych właściwych dla przedsiębiorcy i może zostać zmieniona wyłącznie w drodze wznowienia postępowania (art. 35 ust. 1 i ust. 2, ustawy - Prawo przedsiębiorców).

Mając powyższe na uwadze, Marszałek Województwa Wielkopolskiego orzeka jak w sentencji.

POUCZENIE

Od niniejszej decyzji Stronie przysługuje prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Poznaniu za pośrednictwem Marszałka Województwa Wielkopolskiego, w terminie 14 dni od daty doręczenia.

Zgodnie z art. 127a Kodeksu postępowania administracyjnego – przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec Marszałka Województwa Wielkopolskiego. Z dniem doręczenia tutejszemu Organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania, niniejsza decyzja stanie się ostateczna i prawomocna.

Decyzja będzie podlegać wykonaniu przed upływem terminu do wniesienia odwołania, jeżeli w tym czasie wszystkie Strony zrzekną się prawa do wniesienia odwołania (art. 130 § 4 Kpa).

Za wydanie niniejszej decyzji, zgodnie z art. 34 ust. 6 oraz ust. 8 ustawy – Prawo przedsiębiorców, wniesiono opłatę w wysokości 40,00 zł za każdy wniosek (łącznie 80,00 zł) na rachunek Urzędu Marszałkowskiego Województwa Wielkopolskiego w Poznaniu - PKO Bank Polski Poznań rachunek nr 45 1020 4027 0000 1202 0049 5580.

z up. MARSZAŁKA WOJEWÓDZTWA

Małgorzata Knapczyk

Dyrektor

Departamentu Korzystania i Informacji o Środowisku

Podpis elektroniczny